strana za to, že žal. úřad podrobil disposici své i pozemky n e zabrané, nic jí nepřekáží, aby se proti tomu bránila stížností k nss-u. — — —

Č. 5434.

Spolkové právo. — Válečné půjčky: Spolek sledující účel podporovati zájmy průmyslu vlnařského nemá povahu obecně prospěšného zařízení ve smyslu § 3 zákona č. 417/1920 o účasti majitelů rak. a uh. válečných půjček na upisování čtvrté státní půjčky čsl.

(Nález ze dne 1. března 1926 č. 6469/25.)

Věc: Spolek »Verein der Wollindustriellen« v B. proti ministerstvu vnitra o vydání osvědčení o obecné prospěšnosti spolku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítlo žal. min. v cestě instanční žádost stěžujícího si spolku za vydání osvědčení o tom, že spolek ten má povahu obecně prospěšného zařízení ve smyslu § 3 zák. z 24. června 1920 č. 417 Sb., poněvadž ze spolkových stanov, zejména z § 2. jde na jevo, že spolek si vytkl za účel podporovati zájmy průmyslu určité kategorie a nelze mu proto přiznati povahu zařízení všeobecně prospěšného.

Pojednávaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané musil nss — — — — jako bezdůvodnou uznati námitku žal. úřadem v odv. spise vznesenou a dovozující nepřípustnost stížnosti z toho důvodu, že v daném případě nemůže vůbec jíti o porušení nějakého práva subjektivního, poněvadž rozhodnutí o tom, má-li ústavu nějakému nebo korporaci býti vydáno osvědčení, že mají povahu obecně prospěšnou, ponechává zákon zcela volné úvaze úřadu a neposkytuje žádnému spolku právní nárok na vydání takového osvědčení. Jestliže zákon v § 3 přiznal určité výhody zde normované oněm ústavům a korporacím, které prokáží osvědčením polit. správy, že mají povahu obecně prospěšných zařízení, uložil tím zároveň polit. správám povinnost vydati oněm ústavům a korporacím, u nichž splněna jest svrchu uvedená podmínka, t. j. mají-li povahu obecně prospěšných zařízení, na jejich žádost úřední osvědčení o této povaze.

Nss neuznal však důvodnými ani námitky stěžujícím si spolkem vznesené. Stížnost vykládá si smysl nař. rozhodnutí tak, jako by důvodem, proč žádost spolku byla zamítnuta, byla jedině ta okolnost, že spolkem sledovaná podpora průmyslu omezena jest na určitou kategorii tohoto průmyslu, čili jinými slovy má za to, že žal. úřad projevil zde názor, že kdyby ona podpora zájmů průmyslu týkala se průmyslu vůbec, nebylo by lze spolku povahu obecně prospěšného zařízení upříti. V důsledku tohoto výkladu brojí pak arciť vývody stížnosti pouze proti takto pojatému odůvodnění nař. rozhodnutí. Pro tento úzký výklad však v nař. rozhodnutí opory najíti nelze. Žal. úřad vyslovil tu zřejmě, že podporu zájmů průmyslu vůbec neuznává za skutečnost, která spolku dává ráz obecně prospěšného zařízení, a dodal k tomu, že tím méně lze takovou obecnou prospěšnost připustiti tam, kde jde o zájmy pouze určité kategorie průmyslu. Nss neshledal, že názor ten jest v rozporu se zákonem.

Podpora zájmů průmyslu vlnařského, jak vytčena jest v § 2 stanov stěžujícího si spolku, kde převážnou měrou, ba téměř výhradně jde o zájmy průmyslových podniků vlnařských, a to hlavně o jejich zájmy materielní, jest jistě tak omezeného rázu, že v ní nějaký prospěch pro obecné dobro spatřovati nelze. Jestliže tedy žal. úřad za tohoto stavu věci prohlásil, že spolek nelze uznati za zařízení obecně prospěšné, nelze shledati, že při tom vycházel z nesprávného výkladu zákonného pojmu »zařízení obecně prospěšného«, ani že jeho skutkové hodnocení zařízení stěžujícího si spolku a subsumpce jeho pod onen zákonný pojem byly nelogické.

č. 5435.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Bývalý uherský státní úředník, který byl po převratu jmenován čsl. státním úředníkem a to se zpětnou platností podle zákona č. 230/1920, má vůči čsl. státu nárok na zvýšené požitky čsl. teprve ode dne účinnosti zákona č. 230/1920.

(Nález ze dne 1. března 1926 č. 8449/25.)

Věc: Josef M. v T. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o služební požitky.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím st-l. za dobu od 17. dubna 1920 do 30. listopadu 1920 nebyly přiznány služební požitky podle norem platných pro státní úředníky československé, zrušuje se pro nezákonnost. V ostatním se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, jenž sloužil od r. 1902 jako berní úředník na území nynějšího Slovenska, nastoupil v r. 1914 voj. službu a ještě v září téhož roku upadl do ruského zajetí. Dne 17. října 1919 se přihlásil a byl přijat do čsl. legií a vrátil se do vlasti dne 15. října 1920. Hned nato se přihlásil do státní služby, kterouž také začátkem listopadu 1920 nastoupil, a dne 4. listopadu 1920 složil služ. přísahu. Dekretem z 15. ledna 1921 jmenovalo ho gfř v Bratislavě ve smyslu zákona č. 269/1920 a č. 230/1920 berním správcem v IX. hodn. třídě se zpětnou platností ode dne 14. listopadu 1919 ve služ. pořadí před tímto dnem jemu příslušejícím. Na žádost st-lovu z 28. února 1921, jíž domáhal se zaplacení svých služ. požitků za dobu od 1. září 1914 do 30. listopadu 1920, poukázalo mu gfř nař .rozhodnutím do dne jeho převzetí do služeb republiky čsl., t. j. do 30. listopadu 1920 požitky dle býv. norem uherských, ježto st-le dlužno považovati až do dne převzetí za úředníka býv. uh. státu. Pokud jde o požitky popřevratové, poznamenáno, že za tyto nedoplatky služ. požitků odpovídá jedině nynější vláda maďarská dle čl. 186 předposl. odst. a čl. 188 posl. odst. Trianonské smlouvy, a že rozhodnutí reparační komise a stanovení podrobností se ještě nestalo.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Pokud st-l vytýká, že neprávem byla mu odepřena výplata požitků z doby předpřevratové, dlužno poukázati na to, co vyslovil nss již opětovně, zejména též ve svém nálezu Boh. 1253 adm., že totiž dnem 28.